

Arrest

nr. 178 023 van 21 november 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die *loco* advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake I.A.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Indiase nationaliteit en bent u een moslim, afkomstig uit Hyderabad, India. U diende hier een eerste asielaanvraag in op 22 juni 2010, waarin u het volgende verklaarde. U stelde in Nizamabad werkzaam te zijn geweest als tandtechnicus. In functie daarvan behandelde u een leider van de Naxalieten in een kamp. Naar aanleiding hiervan werd u aangehouden door de Indiase autoriteiten. U zou uw medewerking hebben verleend aan een politieonderzoek naar de Naxalieten in de regio, waarop de Naxalieten u bedreigden. Uit vrees voor zowel de overheid als de

Naxalieten, besloot u India te verlaten. Op 22 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers kon er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw moeilijkheden. U was voorts weinig op de hoogte over de Naxalieten. Ook de door u geschetste reisweg kon niet overtuigen, net als de door u neergelegde documenten. Deze beslissing en beoordeling werden gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 10 mei 2011. U diende hiertegen geen beroep in. Zonder naar uw land van herkomst terug te keren, verklaarde u zich hier voor de tweede keer vluchteling op 11 december 2014. U baseerde deze asielaanvraag op dezelfde motieven als die van uw eerste aanvraag. U zou in de tussentijd ook telefonisch een religieus huwelijk hebben afgesloten met de Indiase vrouw W.K.. Toen de lokale autoriteiten dit te weten zouden zijn gekomen, zou de Indiase politie uw echtgenote een aantal keren opgezocht hebben met de vraag naar uw verblijfplaats. Ook zou uw echtgenote in de loop van 2012 ondervraagd zijn over u op een politiekantoor. Sinds uw echtgenote bij haar zus in Gulberga, India, zou verblijven, werden ook uw schoonouders enkele keren ondervraagd door de politie over u. Uit vrees gedood te worden door de Naxalieten evenals uit vrees voor arrestatie door de Indiase autoriteiten, verklaarde u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst, India. U legde geen nieuwe documenten neer ter staving van uw tweede asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U baseerde zich immers nog op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag al naar voor bracht. U legde verder geen documenten neer die iets af deden aan de eerdere vaststellingen en van dien aard waren dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 15 januari 2016 een derde asielaanvraag in. U baseert zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw vorige asielaanvragen al naar voor bracht. Uw vrouw, W.K. (o.v. 8.196.776 – CGVS 16/10580), was intussen in België aangekomen en diende op dezelfde dag haar eerste asielaanvraag in. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u uw Indiaas paspoort neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient erop gewezen dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd door het CGVS een beschermingsstatus geweigerd omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw beweerde problemen, noch enig overtuigend document ter staving van deze problemen voorlegde. Deze beslissing en beoordeling werden gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 10 mei 2011. Ook in uw tweede asielaanvraag bleef u bij de eerder als ongeloofwaardig beoordeelde problemen. De problemen die uw vrouw daardoor zou ervaren hebben in de tussentijd, konden dan ook evenmin overtuigen. Het CGVS nam op 19 januari 2015 dan ook een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. U geeft uitdrukkelijk aan in uw huidige asielaanvraag dat de Indiase politie uitsluitend naar u op zoek is omwille van de diensten die u verleend zou hebben aan de naxalieten. U zou enkel daarom nog steeds gezocht worden, en uw vrouw zou enkel daarom vaak door de hen zijn lastig gevallen. Het volstaat hierbij te herhalen dat deze initiële problemen ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u in onderhavige, derde asielaanvraag echter blijft vasthouden aan uw eerdere verklaringen over dezelfde problemen, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, ondermijnt reeds in ernstige mate uw huidige asielaanvraag.

Ten tweede legden u, in het kader van uw huidige, derde asielaanvraag, alsook uw vrouw in haar eerste asielaanvraag, nog bijkomende opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid van jullie relaas nog verder ondermijnen. U geeft nu aan dat het feit net dat uw vrouw India ook heeft moeten verlaten, het bewijs vormt dat u niet zou kunnen terugkeren naar India. Los van het feit dat jullie haar problemen nog steeds baseren op uw (ongeloofwaardig bevonden) problemen, kunnen ook jullie verklaringen over de problemen van uw vrouw in de nasleep van de uwe absoluut niet overtuigen.

Zo liet uw vrouw doorheen haar asielprocedure tegenstrijdige verklaringen optekenen in verband met de problemen die zij na uw vertrek uit India ervaren zou hebben omwille van de problemen die u eerder zou hebben ondervonden. Haar verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze tijdens haar gehoor op het CGVS over haar problemen met haar stiefmoeder, haar poging(en)

tot zelfdoding en haar verblijfplaatsen bleken immers opmerkelijk uiteenlopend zoals blijkt uit de beslissing die hieronder is weergegeven:

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient erop gewezen dat u uw asielaanvraag eveneens baseert op de problemen die uw man reeds aanhaalde, alsook op de problemen die u hierdoor zelf gekregen zou hebben met uw stiefmoeder. Hierbij dient dan ook opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw man werd door het CGVS een beschermingsstatus geweigerd omdat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn beweerdde problemen, noch enig overtuigend document ter staving van deze problemen voorlegde. Deze beslissing en beoordeling werden gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 10 mei 2011. Ook in zijn tweede asielaanvraag bleef hij bij de eerder als ongeloofwaardig beoordeelde problemen. De problemen die u daardoor zelf zou ervaren hebben in de tussentijd, konden dan ook evenmin overtuigen. Het CGVS nam op 19 januari 2015 dan ook een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Dat u in onderhavige asielaanvraag al uw problemen baseert op de ongeloofwaardig bevonden problemen van uw echtgenoot, ondermijnt reeds in ernstige mate uw eigen asielaanvraag.

Ten tweede legde u zelf ook opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid, minstens de ernst van jullie beider problemen nog verder ondermijnen. Ook de documenten die u ter staving van deze problemen neerlegde overtuigen allerminst.

Zo weken de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevoelig af van uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. U liet op de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de DVZ immers optekenen dat u in maart of april 2015 (een eerste keer) het ouderlijke huis ontvlucht was en bij uw zus was ingetrokken. Enkele maanden later zou u van daaruit door uw stiefmoeder naar huis zijn teruggehaald. Drie tot vier maanden voor uw vertrek (in januari 2016) zou u een tweede poging tot zelfdoding ondernomen hebben en opnieuw opgenomen zijn in het ziekenhuis. Nadien zou u dan weer bij uw zus zijn ingetrokken, waar u verbleven zou hebben tot aan uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS liet u dan weer een compleet verschillend verhaal optekenen. U verklaarde er dat u de laatste zeven tot acht maanden voor uw vertrek bij uw zus zou hebben verbleven en in die periode helemaal niet naar huis zou zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.5, p.16). U werd hierop gewezen door het CGVS, maar ontkende louter uw eerdere verklaringen (zie CGVS, p.17). Het CGVS wijst er op dat uw verklaringen op de DVZ werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Urdu machtig is en u zich na afloop akkoord verklaarde. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw verklaringen bij de DVZ goed werden weergegeven (zie CGVS, p.3). U gaf **verder** op het CGVS plots ook aan dat u slechts één poging tot zelfdoding heeft ondernomen (zie CGVS, p.13). U werd opnieuw gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, maar kwam alweer niet verder dan het louter ontkennen van uw eerdere bewering. U zou wel verschillende keren aan gedacht hebben, maar slechts één effectieve poging ondernomen hebben (zie CGVS, p.17). Nochtans had u op de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk aangegeven wel degelijk een tweede poging ondernomen te hebben. Meer nog, u verduidelijkte dat u na afloop (opnieuw) diende gehospitaliseerd te worden (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Dat u over dergelijke belangrijke elementen in uw relaas dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van de problemen die u zelf ervaren zou hebben met uw stiefmoeder (omwille van de problemen met uw echtgenoot).

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerdde problemen die u in India zou ervaren hebben na het vertrek van uw man (en dit omwille van zijn problemen), wordt **bovendien** nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. **Zo** gaf u aan dat u desondanks nog jarenlang in uw ouderlijk huis bleef wonen. **Verder** verklaarde u dat u, nadat gebleken zou zijn dat u niet door de lokale politie geholpen zou worden, geen ernstige poging heeft ondernomen om iets aan uw probleem te doen in India. Zo zou u geen advocaat hebben ingeschakeld, noch uw probleem op hoger niveau hebben aangekaart.

U legde **wel** enkele documenten neer ter staving van uw beweerdde problemen, maar deze kunnen allerminst de geloofwaardigheid daarvan herstellen. **Zo** legde u een verklaring van uw burens over uw problemen neer. Deze komt echter bijzonder gesolliciteerd over. Ze is vooreerst opgesteld door enkele mensen uit uw nabije omgeving, zoals u aangaf op uw eigen vraag en pas na uw aankomst in België opgemaakt. Opmerkelijk is eveneens dat het document geen enkele melding maakt van de oorzaak van de problemen, met name de beweerdde diensten van uw man aan de naxalieten en de problemen

daardoor met de Indiase politie. **Verder** legde u enkele medische documenten voor, maar deze kunnen evenmin overtuigen. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin iemand verwondingen opliep. Nergens kan hieruit met zekerheid worden afgeleid om welke reden u effectief drie dagen werd opgenomen in het ziekenhuis, en al zeker niet wat daar dan de aanleiding voor geweest zou kunnen zijn. Het is bovendien opmerkelijk dat één van deze documenten spreekt van een beroep van 'private teacher' (al is het niet duidelijk of daarmee uw beroep of dat van uw man bedoeld wordt). U had immers zelf steeds aangegeven huisvrouw geweest te zijn en uw man tandarts. **Ten slotte** wijst het CGVS in dit verband op de aan uw administratieve dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat valse documenten in uw land van herkomst makkelijk verkregen kunnen worden.

De geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen wordt **verder** ondermijnd door enkele andere opmerkelijke verklaringen die u aflegde op het gehoor op het CGVS. **Zo** gaf u er aan dat u reeds in 2014 een eerste keer bij uw zus zou zijn ingetrokken (zie CGVS, p.14), een element waarvan u helemaal niet sprak op de vragenlijst van het CGVS.

Voorts bleek u de naam van de sjeik aan wie uw stiefmoeder u zou hebben willen uithuwelijken niet te kennen. U gaf daarvoor als uitleg dat u geen Arabisch kan (zie CGVS, p.12), hetgeen uiteraard allerm minst niet overtuigt gezien u slechts naar een naam werd gevraagd. Bovendien had u eerder tijdens datzelfde gehoor laten verstaan dat u het Arabisch wel degelijk machtig bent (zie CGVS, p.6).

Daarnaast liet u optekenen dat u in het kader van uw problemen met uw stiefmoeder verschillende keren naar de politie gestapt zou zijn, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen met de politie zelf dan weer nog verder teniet doet. **Voorts** bleken de verklaringen die u en uw man aflegden ook niet volledig coherent. Zo liet u zelf optekenen dat de Indiase politie soms in uniform, soms in burger bij u thuis zou zijn langsgesproken om te informeren naar uw echtgenoot (zie CGVS, p. 11). Uw man echter verklaarde tijdens zijn gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag dat (hij van u vernomen zou hebben dat) de politie enkel in burger bij u zou zijn langsgesproken. Hij verduidelijkte zelfs dat uw vrouw daarom niet kon weten of deze mensen van de politie waren of tot de naxalieten behoorden (zie gehoorverslag CGVS 10/15624y, p.5). U verklaarde **daarnaast** ook éénmaal dat ze dagelijks bij u langskwamen, later gaf u dan weer aan dat u niet wist hoe vaak dat gebeurde (zie CGVS, p.13). Uw man hield het bij twee tot drie keer per week (zie CGVS 10/15624y, p.5).

Ten derde wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnd door de verklaringen die u aflegde over uw reisweg. Het CGVS heeft daardoor ernstige twijfels bij uw beweerde illegale uitreis uit India in januari 2016. **Zo** liet u op de DVZ Verklaring al uiteenlopende verklaringen optekenen. U gaf er enerzijds aan dat u nooit een eigen paspoort zou gehad hebben (zie DVZ Verklaring, pt.24), anderzijds verklaarde u dat er wel een kopie van uw paspoort bestond (zie DVZ Verklaring, pt.25). Los van het feit dat dit op zich al tegenstrijdige verklaringen zijn, gaf u er ook aan dat u deze kopie zou trachten voor te leggen (zie DVZ Verklaring, pt.25), hetgeen u evenwel naliet. **Verder** verklaarde u op de DVZ dat u met een vals paspoort zou gereisd hebben op uw eigen naam en met uw eigen foto, wat op zich ook zeer opmerkelijk is. Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u met uw eigen paspoort zou gereisd hebben. U zou dit niet in uw bezit hebben gehad tijdens de reis en na afloop ook niet hebben teruggekregen (zie CGVS, p.9). U werd door het CGVS gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen in deze, maar kwam ook hier niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS, p.10). **Voorts** liet u op de DVZ ook optekenen dat u van India naar België zou zijn gevlogen met twee tussenstops, een eerste in Dubai en een tweede in een niet nader bekende locatie (zie DVZ Verklaring, pt.31). Tijdens het gehoor op het CGVS hield u het dan weer bij één tussenstop (zie CGVS, p.9). U werd ook hierop gewezen, maar kwam opnieuw niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS, p.10). **Ten slotte** legde u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van deze reis.

Ten slotte kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden over jullie huwelijk, dewelke ook hieraan doen twifelen. **Zo** legde u om te beginnen geen enkel begin van bewijs neer ter staving van dit huwelijk. Jullie verklaarden dat het om een religieus huwelijk gaat, hetwelk jullie telefonisch zouden hebben afgesloten. U gaf wel aan dat er een ceremonie geweest zou zijn, op dewelke uw echtgenoot echter fysiek niet aanwezig geweest zou zijn. Er zou wel een video van het huwelijk bestaan, maar deze legde u niet neer. Verder zou de geestelijke die het huwelijk voltrokken zou hebben een document hebben, ook dit legde u niet neer (zie CGVS, p.7). **Voorts** is het bijzonder opmerkelijk dat u de naam van de getuige van uw man niet bleek te kennen. U kwam niet verder dan dat het een vriend en buur van hem was (zie CGVS, p.7). U bleek **ook** het geboortjaar van uw man niet te kennen, u gaf verkeerdelijk aan dat hij geboren is in 1987 (in plaats van 1979) (zie CGVS, p.8).

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van

herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart bevestigt slechts uw nationaliteit en enkele van uw identiteitsgegevens, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. De Aadhaar kaart van uw zus en de envelop voegen verder niets wezenlijks toe aan uw dossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot, I.A.M. (o.v. 6.310.101 – CGVS 10/15624y), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

Voorts bleken de verklaringen die u en uw vrouw aflegden ook niet volledig coherent. Zo liet uw vrouw optekenen dat de Indiase politie soms in uniform, soms in burger bij haar thuis zou zijn langsgekomen om naar u te informeren (zie gehoorverslag CGVS 16/10580, p. 11). Zelf verklaarde u dan weer tijdens uw gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u van uw vrouw vernomen zou hebben dat de politie enkel in burger bij haar zou zijn langsgekomen. U verduidelijkte zelfs dat uw vrouw daarom niet kon weten of deze mensen van de politie waren of tot de naxalieten behoorden (zie CGVS, p.5). Uw vrouw verklaarde **daarnaast** ook éénmaal dat ze dagelijks bij haar langskwamen, later gaf ze dan weer aan dat ze niet wist hoe vaak dat gebeurde (zie CGVS 16/10580, p.13). Zelf hield u het bij twee tot drie keer per week (zie CGVS, p.5). Deze vaststellingen bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van uw problemen.

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen die uw vrouw in India zou ervaren hebben na uw vertrek (en dit omwille van uw problemen) wordt nog **verder** ondermijnd door volgende vaststellingen. **Zo** gaven jullie aan dat uw vrouw ondanks de beweerde problemen met haar familie/stiefmoeder (dit omwille van uw problemen) nog jarenlang in haar ouderlijk huis bleef wonen.

Voorts lieten jullie optekenen dat u in het kader van uw problemen met uw stiefmoeder verschillende keren naar de politie gestapt zou zijn, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van jullie problemen met de politie zelf dan weer nog verder teniet doet. **Verder** verklaarde jullie dat uw vrouw, nadat gebleken zou zijn dat ze niet door de lokale politie geholpen zou worden, geen ernstige verdere poging heeft ondernomen om iets aan haar probleem te doen in India. Zo zou ze geen advocaat hebben ingeschakeld, noch haar probleem op hoger niveau hebben aangekaart. **Tenslotte** konden ook de documenten die uw vrouw neerlegde ter staving van haar problemen (omwille van de uwe) allerminst overtuigen.

Het CGVS kan dan ook, zoals uitvoerig uiteengezet in de weigeringsbeslissing van uw vrouw (CGVS 16/10580), evenmin geloof hechten aan de problemen die zij in de nasleep en omwille van uw problemen zou hebben ervaren in India. Dat u dan ook in uw huidige aanvraag aangeeft dat uw vrouw het bewijs zou zijn dat u niet terug kan naar India is dan ook compleet ongeloofwaardig.

Ten derde legde u nog bijkomende tegenstrijdige verklaringen af over uw beweerde reisweg. Hierbij dient **vooreerst** opnieuw gewezen op de ongeloofwaardige verklaringen die u in dit verband aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U legde **verder** bij uw eerste asielaanvraag ook slechts een gedeeltelijke kopie van uw paspoort neer. U verklaarde dat de Indiase politie immers uw origineel paspoort zou hebben ingehouden. Dat u dan in uw huidige aanvraag aangeeft dat u uw eigen, originele paspoort bij u zou gehad hebben tijdens deze reis, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd door het CGVS gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen in deze. U trachtte zich nog te redden door te stellen dat de Indiase politie uw originele paspoort zou hebben teruggegeven en een kopie genomen zou hebben (zie CGVS, p.4). Deze uitleg overtuigt uiteraard allerminst. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na afloop van het gehoor uw originele paspoort wel degelijk neerlegde, maar dit doet niets af bovenstaande vaststelling.

Ten slotte kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden over jullie huwelijk, dewelke ook hieraan doen twifelen. **Zo** legden jullie om te beginnen geen enkel begin van bewijs neer ter staving van dit huwelijk. Jullie verklaarden beide dat het om een religieus huwelijk gaat, hetwelk jullie telefonisch zouden hebben afgesloten. Uw vrouw gaf wel aan dat er een ceremonie geweest zou zijn, op dewelke u zelf echter fysiek niet aanwezig geweest zou zijn. Er zou wel een video van het huwelijk bestaan, maar deze legden jullie niet neer. Verder zou de geestelijke die het huwelijk voltrokken zou hebben een document hebben, ook dit legden jullie niet neer (zie CGVS 16/10580, p.7). **Voorts** is het bijzonder opmerkelijk dat uw vrouw de naam van uw getuige niet bleek te kennen. Ze kwam niet verder dan dat het een vriend en buur van u was (zie CGVS 16/10580, p.7).

Ze bleek **ook** uw geboortjaar niet te kennen, ze gaf verkeerdelijk aan dat u geboren bent in 1987 (in plaats van 1979) (zie CGVS 16/10580, p.8). Er kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden bij jullie huwelijk op zich.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, W.K. (o.v. 8.196.776 – CGVS 16/10580), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake W.K. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Indiase nationaliteit en bent u een moslim, afkomstig uit Hyderabad, Telangana, India. U kwam op 12 januari 2016 in België aan omdat uw man, I.A.M. (o.v. 6.310.101 – CGVS 10/15624), al sinds 2010 in België verblijft, hij niet terug zou kunnen naar India en u hem wilde vervoegen. U diende zelf op 15 januari 2016 een eerste asielaanvraag in België in, tegelijk met de derde asielaanvraag van uw man. U baseert zich hiervoor op de problemen die uw man aanhaalt en zou daardoor zelf ook problemen gekregen hebben met uw eigen stiefmoeder.

Uw man kwam in 2010 naar België en diende hier een eerste asielaanvraag in op 22 juni 2010, waarin hij het volgende verklaarde. Hij stelde in Nizamabad werkzaam te zijn geweest als tandtechnicus. In functie daarvan behandelde hij een leider van de naxalieten in een kamp. Naar aanleiding hiervan werd hij aangehouden door de Indiase autoriteiten. Hij zou zijn medewerking hebben verleend aan een politieonderzoek naar de naxalieten in de regio, waarop de naxalieten hem bedreigden. Uit vrees voor zowel de overheid als de naxalieten, besloot hij India te verlaten. Op 22 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers kon er geen geloof worden gehecht aan de asielmotieven van uw man aangezien hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn moeilijkheden. Hij was voorts weinig op de hoogte over de naxalieten. Ook de door hem geschetste reisweg kon niet overtuigen, net als de door hem neergelegde documenten. Deze beslissing en beoordeling werden gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 10 mei 2011. Hij diende hiertegen geen beroep in.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren, verklaarde uw man zich hier voor de tweede keer vluchteling op 11 december 2014. Hij baseerde deze asielaanvraag op dezelfde motieven als die van zijn eerste aanvraag. Hij zou in de tussentijd ook telefonisch een religieus huwelijk hebben afgesloten met u. Uw man verklaarde dat de lokale politie, toen ze dit te weten zouden zijn gekomen, u een aantal keren opgezocht zou hebben met de vraag naar uw verblijfplaats. Ook zou u in de loop van 2012 ondervraagd zijn over uw echtgenoot op een politiekantoor. Sinds u bij haar zus in Gulberga, India, zou verblijven, zouden ook uw ouders enkele keren ondervraagd zijn door de politie over uw echtgenoot. Uit vrees gedood te worden door de naxalieten evenals uit vrees voor arrestatie door de Indiase autoriteiten, verklaarde uw man niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, India. Hij legde geen nieuwe documenten neer ter staving van zijn tweede asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw man baseerde zich immers nog op dezelfde asielmotieven die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag al naar voor bracht. Hij legde verder geen documenten neer die iets af deden aan de eerdere vaststellingen en van dien aard waren dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Uw man diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 11 januari 2016 zou u zelf India verlaten hebben met het vliegtuig. Vanuit Mumbai zou u, via een transit in Dubai naar Brussel gevlogen zijn, waar u de volgende dag aangekomen zou zijn.

U diende op 15 januari 2016 een eerste asielaanvraag in, tegelijk met de derde asielaanvraag van uw man. Uw man baseerde zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielaanvragen al naar voor bracht. Zelf baseert u zich bij uw eerste aanvraag eveneens op de

problemen die uw man reeds aanhaalde, alsook op problemen die u hierdoor zelf gekregen zou hebben met uw stiefmoeder. Uw stiefmoeder zou jullie huwelijk namelijk niet aanvaard hebben en de geregelde bezoeken van de politie omwille van de diensten van uw man voor de naxalieten beu geweest zijn. Ze zou bovendien ook geld geroken hebben en u daarom willen uithuwelijken hebben aan een rijke sjeik uit Dubai. Zelf zou u dit helemaal niet gewild hebben omdat u nog steeds hoopte op een reünie met uw man. Begin 2013 zou uw stiefmoeder u effectief hebben willen uithuwelijken en zou u daarop een poging tot zelfdoding ondernomen hebben. U zou enkele dagen gehospitaliseerd zijn en nadien zijn teruggekeerd naar uw vader en stiefmoeder. Uw stiefmoeder zou echter vrij snel weer met een gelijkaardig plan op de proppen gekomen zijn. U zou daarop naar uw zus in Shahabad (Karnataka) verhuisd zijn. Na verloop van tijd zou uw stiefmoeder weer beloofd hebben haar plannen te laten varen, waarop u naar huis zou zijn teruggekeerd. Medio 2015 zou u echter opnieuw bang geworden zijn en naar uw zus gegaan zijn. U zou er zeven tot acht maanden gebleven zijn en van daaruit uw land verlaten hebben.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u uw Indiase identiteitskaart, de Aadhaar kaart van uw zus, een beëdigde verklaring van uw burens, drie medische documenten en een envelop neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient erop gewezen dat u uw asielaanvraag eveneens baseert op de problemen die uw man reeds aanhaalde, alsook op de problemen die u hierdoor zelf gekregen zou hebben met uw stiefmoeder. Hierbij dient dan ook opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw man werd door het CGVS een beschermingsstatus geweigerd omdat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn beweerdde problemen, noch enig overtuigend document ter staving van deze problemen voorlegde. Deze beslissing en beoordeling werden gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 10 mei 2011. Ook in zijn tweede asielaanvraag bleef hij bij de eerder als ongeloofwaardig beoordeelde problemen. De problemen die u daardoor zelf zou ervaren hebben in de tussentijd, konden dan ook evenmin overtuigen. Het CGVS nam op 19 januari 2015 dan ook een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Dat u in onderhavige asielaanvraag al uw problemen baseert op de ongeloofwaardig bevonden problemen van uw echtgenoot, ondermijnt reeds in ernstige mate uw eigen asielaanvraag.

Ten tweede legde u zelf ook opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid, minstens de ernst van jullie beider problemen nog verder ondermijnen. Ook de documenten die u ter staving van deze problemen neerlegde overtuigen allerminst.

Zo weken de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevoelig af van uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. U liet op de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de DVZ immers optekenen dat u in maart of april 2015 (een eerste keer) het ouderlijke huis ontvlucht was en bij uw zus was ingetrokken. Enkele maanden later zou u van daaruit door uw stiefmoeder naar huis zijn teruggehaald. Drie tot vier maanden voor uw vertrek (in januari 2016) zou u een tweede poging tot zelfdoding ondernomen hebben en opnieuw opgenomen zijn in het ziekenhuis. Nadien zou u dan weer bij uw zus zijn ingetrokken, waar u verbleven zou hebben tot aan uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS liet u dan weer een compleet verschillend verhaal optekenen. U verklaarde er dat u de laatste zeven tot acht maanden voor uw vertrek bij uw zus zou hebben verbleven en in die periode helemaal niet naar huis zou zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.5, p.16). U werd hierop gewezen door het CGVS, maar ontkende louter uw eerdere verklaringen (zie CGVS, p.17). Het CGVS wijst er op dat uw verklaringen op de DVZ werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Urdu machtig is en u zich na afloop akkoord verklaarde. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw verklaringen bij de DVZ goed werden weergegeven (zie CGVS, p.3). U gaf **verder** op het CGVS plots ook aan dat u slechts één poging tot zelfdoding heeft ondernomen (zie CGVS, p.13). U werd opnieuw gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, maar kwam alweer niet verder dan het louter ontkennen van uw eerdere bewering. U zou wel verschillende keren aan gedacht hebben, maar slechts één effectieve poging ondernomen hebben (zie CGVS, p.17).

Nochtans had u op de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk aangegeven wel degelijk een tweede poging ondernomen te hebben. Meer nog, u verduidelijkte dat u na afloop (opnieuw) diende gehospitaliseerd te worden (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Dat u over dergelijke belangrijke elementen

in uw relaas dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van de problemen die u zelf ervaren zou hebben met uw stiefmoeder (omwille van de problemen met uw echtgenoot).

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen die u in India zou ervaren hebben na het vertrek van uw man (en dit omwille van zijn problemen), wordt **bovendien** nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. **Zo** gaf u aan dat u desondanks nog jarenlang in uw ouderlijk huis bleef wonen. **Verder** verklaarde u dat u, nadat gebleken zou zijn dat u niet door de lokale politie geholpen zou worden, geen ernstige poging heeft ondernomen om iets aan uw probleem te doen in India. Zo zou u geen advocaat hebben ingeschakeld, noch uw probleem op hoger niveau hebben aangekaart.

U legde **wel** enkele documenten neer ter staving van uw beweerde problemen, maar deze kunnen allerminst de geloofwaardigheid daarvan herstellen. **Zo** legde u een verklaring van uw burens over uw problemen neer. Deze komt echter bijzonder gesolliciteerd over. Ze is vooreerst opgesteld door enkele mensen uit uw nabije omgeving, zoals u aangaf op uw eigen vraag en pas na uw aankomst in België opgemaakt. Opmerkelijk is eveneens dat het document geen enkele melding maakt van de oorzaak van de problemen, met name de beweerde diensten van uw man aan de naxalieten en de problemen daardoor met de Indiase politie. **Verder** legde u enkele medische documenten voor, maar deze kunnen evenmin overtuigen. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin iemand verwondingen opliep. Nergens kan hieruit met zekerheid worden afgeleid om welke reden u effectief drie dagen werd opgenomen in het ziekenhuis, en al zeker niet wat daar dan de aanleiding voor geweest zou kunnen zijn. Het is bovendien opmerkelijk dat één van deze documenten spreekt van een beroep van 'private teacher' (al is het niet duidelijk of daarmee uw beroep of dat van uw man bedoeld wordt). U had immers zelf steeds aangegeven huisvrouw geweest te zijn en uw man tandarts. **Ten slotte** wijst het CGVS in dit verband op de aan uw administratieve dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat valse documenten in uw land van herkomst makkelijk verkregen kunnen worden.

De geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen wordt **verder** ondermijnd door enkele andere opmerkelijke verklaringen die u aflegde op het gehoor op het CGVS. **Zo** gaf u er aan dat u reeds in 2014 een eerste keer bij uw zus zou zijn ingetrokken (zie CGVS, p.14), een element waarvan u helemaal niet sprak op de vragenlijst van het CGVS. **Voorts** bleek u de naam van de sjeik aan wie uw stiefmoeder u zou hebben willen uithuwelijken niet te kennen. U gaf daarvoor als uitleg dat u geen Arabisch kan (zie CGVS, p.12), hetgeen uiteraard allerminst niet overtuigt gezien u slechts naar een naam werd gevraagd. Bovendien had u eerder tijdens datzelfde gehoor laten verstaan dat u het Arabisch wel degelijk machtig bent (zie CGVS, p.6). **Daarnaast** liet u optekenen dat u in het kader van uw problemen met uw stiefmoeder verschillende keren naar de politie gestapt zou zijn, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen met de politie zelf dan weer nog verder teniet doet.

Voorts bleken de verklaringen die u en uw man aflegden ook niet volledig coherent. Zo liet u zelf optekenen dat de Indiase politie soms in uniform, soms in burger bij u thuis zou zijn langsgekomen om te informeren naar uw echtgenoot (zie CGVS, p. 11). Uw man echter verklaarde tijdens zijn gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag dat (hij van u vernomen zou hebben dat) de politie enkel in burger bij u zou zijn langsgekomen. Hij verduidelikte zelfs dat uw vrouw daarom niet kon weten of deze mensen van de politie waren of tot de naxalieten behoorden (zie gehoorverslag CGVS 10/15624y, p.5). U verklaarde **daarnaast** ook éénmaal dat ze dagelijks bij u langskwamen, later gaf u dan weer aan dat u niet wist hoe vaak dat gebeurde (zie CGVS, p.13). Uw man hield het bij twee tot drie keer per week (zie CGVS 10/15624y, p.5).

Ten derde wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnd door de verklaringen die u aflegde over uw reisweg. Het CGVS heeft daardoor ernstige twijfels bij uw beweerde illegale uitreis uit India in januari 2016. **Zo** liet u op de DVZ Verklaring al uiteenlopende verklaringen optekenen. U gaf enerzijds aan dat u nooit een eigen paspoort zou gehad hebben (zie DVZ Verklaring, pt.24), anderzijds verklaarde u dat er wel een kopie van uw paspoort bestond (zie DVZ Verklaring, pt.25). Los van het feit dat dit op zich al tegenstrijdige verklaringen zijn, gaf u er ook aan dat u deze kopie zou trachten voor te leggen (zie DVZ Verklaring, pt.25), hetgeen u evenwel naliët. **Verder** verklaarde u op de DVZ dat u met een vals paspoort zou gereisd hebben op uw eigen naam en met uw eigen foto, wat op zich ook zeer opmerkelijk is. Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u met uw eigen paspoort zou gereisd hebben. U zou dit niet in uw bezit hebben gehad tijdens de reis en na afloop ook niet hebben teruggekregen (zie CGVS, p.9). U werd door het CGVS gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen in deze, maar kwam ook hier niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS, p.10). **Voorts** liet u op de DVZ ook optekenen dat u van India naar België zou zijn gevlogen met twee tussenstops, een eerste in Dubai en een tweede in een niet nader bekende locatie (zie DVZ Verklaring, pt.31).

Tijdens het gehoor op het CGVS hield u het dan weer bij één tussenstop (zie CGVS, p.9). U werd ook hierop gewezen, maar kwam opnieuw niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS, p.10). **Ten slotte** legde u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van deze reis.

Ten slotte kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden over jullie huwelijk, dewelke ook hieraan doen twifelen. **Zo** legde u om te beginnen geen enkel begin van bewijs neer ter staving van dit huwelijk. Jullie verklaarden dat het om een religieus huwelijk gaat, hetwelk jullie telefonisch zouden hebben afgesloten. U gaf wel aan dat er een ceremonie geweest zou zijn, op dewelke uw echtgenoot echter fysiek niet aanwezig geweest zou zijn. Er zou wel een video van het huwelijk bestaan, maar deze legde u niet neer. Verder zou de geestelijke die het huwelijk voltrokken zou hebben een document hebben, ook dit legde u niet neer (zie CGVS, p.7). **Voorts** is het bijzonder opmerkelijk dat u de naam van de getuige van uw man niet bleek te kennen. U kwam niet verder dan dat het een vriend en buur van hem was (zie CGVS, p.7). U bleek **ook** het geboortjaar van uw man niet te kennen, u gaf verkeerdelijk aan dat hij geboren is in 1987 (in plaats van 1979) (zie CGVS, p.8).

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart bevestigt slechts uw nationaliteit en enkele van uw identiteitsgegevens, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. De Aadhaar kaart van uw zus en de envelop voegen verder niets wezenlijks toe aan uw dossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot, I.A.M. (o.v. 6.310.101 – CGVS 10/15624y), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van "PUNT 5 GEHOORHANDVEST CGVS".

Waar de bestreden beslissing stelt "dat de problemen van verzoeker eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd zodat dit reeds in ernstige mate de asielaanvraag van verzoekster zou ondermijnen", meent verzoeker dat hieruit "onomstotelijk (blijkt) dat het CGVS met een hoge mate van vooringenomenheid aan het onderzoek van de asielmotieven van verzoekers echtgenote begint, hetgeen in strijd is met punt vijf van het gehoorhandvest, namelijk dat het gehoor op een onpartijdige wijze dient te verlopen", terwijl "ieder dossier op een individuele basis (dient) te worden onderzocht".

Wat de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers betreft, voeren er aan "dat het bij DVZ wel eens meer voorvalt dat verklaringen op een foutieve wijze worden opgetekend".

Verzoekers klagen voorts aan "dat er een tolk aanwezig was die 'Hindi en Urdu machtig is'", hoewel ze moslims uit Hyderabad zijn, "een etnische religieuze en taalkundige minderheidsgroep die 'Hyderabadi Urdu' spreekt, hetgeen een uniek Urdu dialect is". Ze verwijzen dienaangaande naar Wikipedia. Volgens verzoekers is het "dan ook niet te verwonderen dat tegenstrijdigheden en onduidelijkheden zich hebben voorgedaan als gevolg van vertaalproblemen".

Verzoekers wijzen vervolgens op de situatie in Hyderabad. Volgens hen is deze regio *"niet vrij van sektarisch geweld, hetgeen voor een groot deel zijn oorsprong vindt in het verleden n.a.v. de onafhankelijkheid van India, waarbij in Hyderabad enorm veel moslims het slachtoffers zijn geworden van gewapende Hindi's"* en *"leven de verschillende etnische groepen er op gespannen voet samen, en er is niet veel voor nodig om in een conflictsituatie terecht te komen met leden van een andere etnische groep"*. Ze citeren uit *"Hyderabad 1948: India's hidden massacre"*, Mike Thomson, BBC News van 24 september 2013 en uit *"India 2016 Crime & Safety Report: Hyderabad - OSAC"* van 31 maart 2016, waaruit *"de gespannen situatie in Hyderabad die er bestaat tussen de verschillende etnische groepen"* zou blijken, alsook *"dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van oorsprong in India beneden alle peil is, en dat deze situatie vooralsnog zeker niet als stabiel kan worden aanzien"*.

Verzoekers vragen *"de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen"*.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3. Verzoekers verklaren bij hun terugkeer naar India problemen te riskeren met de Indiase autoriteiten en met de naxalieten. Verzoeker verwijst in zijn huidige - derde - asielaanvraag naar de problemen die hij reeds bij zijn twee vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat hij als tandarts een leider van de naxalieten behandeld zou hebben, waarna hij werd aangehouden door de Indiase autoriteiten en hij medewerking verleende aan hun politieonderzoek naar de naxalieten, waarop hij ook problemen met hen kreeg. Ook verzoeksters beweerde problemen vloeien volledig voort uit deze gebeurtenissen. Verzoekster legde uit dat zij na haar huwelijk met verzoeker problemen kreeg met de politie die wilden weten waar verzoeker verbleef (*"Bij mijn huwelijk kwam iedereen te weten dat ik met hem ging trouwen, de politie ook, ze kwamen ter plaatse in de zaal. Ze vroegen me: waar is je man, laat ons praten met hem. Sindsdien begon de politie naar ons huis te komen, ze wilden altijd vragen naar mijn man. Soms kwamen ze in burger, soms in uniform, soms s ochtends, soms s avond, wanneer ze wilden."*; gehoor verzoekster, p. 11), alsook met haar stiefmoeder (*"Omdat na mijn huwelijk de politie altijd naar ons huis kwam om me lastig te vallen, was moeder boos geworden, ze wilde me dan uithuwelijken met een sjeik."*; gehoor verzoekster, p. 11).

3.4. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 10 mei 2011 (RvV 10 mei 2011, nr. 61 176) en stelde als volgt:

“3.4. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door verzoekers gebrekkige kennis van de naxalites. Zelfs indien de naxalites clandestien handelen en verzoeker geblinddoekt werd toen hij door de naxalites werd vervoerd en om die reden niet weet waar hun schuilplaatsen zich bevinden, dan nog biedt dit geen aannemelijke voor zijn vage verklaringen. Verzoeker kon de naxalites slechts zeer algemeen toelichten, “ze wonen in de bossen, maar ze zitten in heel India en hun vijanden zijn politie en grote politici”. Van iemand die meermaals contacten had met de naxalites en zelfs meermaals in hun geheime kampen vertoefde en voor hen werkte, en bovendien ook betrokken was in een politieonderzoek naar de naxalieten en de politie informeerde over de naxalites kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een meer dan behoorlijke en gedetailleerde kennis heeft over de naxalites. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker geen enkele leider bij naam kende, noch kampen van de naxalites en zich slechts één recent incident kon herinneren. Bovendien geeft verzoeker zelf toe “ik heb details over naxalieten gedownload, ik sta er niet, is algemene info over naxalieten” (gehoorverslag CGVS, p.7 en 3). Verzoeker toont geen enkele band aan met de naxalites, zijn beweerde problemen met deze groepering kunnen dan ook niet overtuigen, noch zijn hieruit voortvloeiende problemen met de politie.”

In het kader van zijn tweede asielaanvraag, gebaseerd op dezelfde motieven, werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen, waartegen verzoeker geen beroep indiende bij de Raad. Gelet op het feit dat een beroep tegen de eerste asielaanvraag werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van alle eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de na de eerste asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.5. Gezien verzoekers problemen met de Indiase autoriteiten en met de naxalieten aldus reeds in de eerste asielprocedures ongeloofwaardig werden beschouwd, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hierover in zijn huidige asielaanvraag, noch aan de problemen die verzoekster hierdoor zou hebben gekend.

3.6. De argumentatie in het verzoekschrift *“dat de problemen van verzoeker eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd zodat dit reeds in ernstige mate de asielaanvraag van verzoekster zou ondermijnen”* en dat hieruit *“onomstotelijk (blijkt) dat het CGVS met een hoge mate van vooringenomenheid aan het onderzoek van de asielmotieven van verzoekers echtgenote begint, hetgeen in strijd is met punt vijf van het gehoorhandvest, namelijk dat het gehoor op een onpartijdige wijze dient te verlopen”*, terwijl *“ieder dossier op een individuele basis (dient) te worden onderzocht”*, is niet dienstig, gezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier, waaronder ook het element dat verzoekster haar problemen volledig verbindt aan de problemen van haar echtgenoot (gehoor, p. 11). Het is dan ook geenszins onredelijk dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, die reeds is komen vast te staan in de eerste asielprocedure en is bevestigd geworden in de tweede asielprocedure, betrokken wordt bij de beoordeling van verzoeksters asielrelaas. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal de gedragscode van de *“protection officer”* op het Commissariaat-generaal betreft. Dit handvest is een richtlijn zonder juridisch bindende voorschriften (RvS 19 juni 2013, nr. 223 963).

3.7. De Raad stelt vast dat het leugenachtig karakter van verzoekers verklaringen tijdens zijn eerdere asielprocedures wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker in zijn huidige asielaanvraag stelde dat hij zijn eigen, originele paspoort bij zich had tijdens zijn vlucht (gehoor verzoeker, p. 4), terwijl

verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure nog beweerde dat de Indiase politie zijn origineel paspoort zou hebben ingehouden, waardoor hij enkel een gedeeltelijke kopie van zijn paspoort kon neerleggen.

3.8. Bovendien zijn verzoeksters eigen verklaringen vaag, onaannemelijk en tegenstrijdig met die van verzoeker. Verzoekster is over het huwelijk incoherent. Zo legt zij geen enkel begin van bewijs neer van hun huwelijk, terwijl zij wel beweerde dat er een ceremonie geweest was, die gefilmd werd, en dat de geestelijke die het huwelijk voltrok ook een document zou hebben (gehoor verzoekster, p. 7). Verzoekster bleek voorts de naam van verzoekers getuige niet te kennen (gehoor verzoekster, p. 7) en gaf ze een verkeerd geboortjaar op van verzoeker (gehoor verzoekster, p. 8). Aangaande de problemen met haar stiefmoeder legde verzoekster incoherente verklaringen af over haar verblijfplaatsen (vragenlijst DVZ verzoekster, vraag 3.5; gehoor verzoekster, p. 3, 5, 16-17) en kende zij de naam van de sjeik aan wie haar stiefmoeder haar zou willen uithuwelijken niet (gehoor verzoekster, p. 12). Verzoekster beweerde dat zij voor deze problemen met haar stiefmoeder verschillende keren naar de politie gestapt is, wat dan weer de ernst van haar beweerde problemen met de politie geheel ondermijnt (*"Bij mijn huwelijk kwam iedereen te weten dat ik met hem ging trouwen, de politie ook, ze kwamen ter plaatse in de zaal. Ze vroegen me: waar is je man, laat ons praten met hem. Sindsdien begon de politie naar ons huis te komen, ze wilden altijd vragen naar mijn man. Soms kwamen ze in burger, soms in uniform, soms s ochtends, soms s avond, wanneer ze wilden."*; gehoor verzoekster, p. 11). Wat deze problemen met de politie betreft, kan nog worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de Indiase politie soms in uniform, soms in burger bij haar thuis langskwam (gehoor verzoekster, p. 11), terwijl verzoeker tijdens zijn derde asielaanvraag beweerde dat verzoekster hem vertelde dat de politie enkel in burger bij haar zou zijn langsgeslagen, waardoor zij niet kon weten of deze mensen van de politie waren of tot de naxalieten behoorden (gehoor verzoeker, p. 5). Verzoekster verklaarde daarnaast ook enerzijds dat de politie dagelijks bij haar langskwam en anderzijds dat zij niet wist hoe vaak dat gebeurde (gehoor verzoekster, p. 13), maar verzoeker verklaarde dan weer dat de politie twee tot drie keer per week bij haar thuis aanklopte (gehoor verzoeker, p. 5). Uit verzoeksters verklaringen blijkt tevens dat zij, ondanks de problemen met de lokale politie en met haar stiefmoeder, alsnog jarenlang in haar ouderlijk huis bleef wonen en ook geen enkele ernstige poging ondernam om haar problemen, desgevallend via een advocaat, op een hoger niveau aan te kaarten (gehoor verzoekster, p. 15-16). Ook verzoeksters verklaringen over haar reisweg en gebruikte reisdocumenten zijn incoherent. Enerzijds beweerde zij dat zij nooit een eigen paspoort zou gehad hebben (zie verklaring DVZ verzoekster, vraag 24), anderzijds verklaarde zij dat er een kopie van haar paspoort bestond (zie verklaring DVZ verzoekster, vraag 25). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster dat zij met een vals paspoort op haar naam en met haar foto gereisd zou hebben en dat zij van India naar België zou zijn gevlucht met twee tussenstops (zie verklaring DVZ verzoekster, vraag 31), terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij met haar eigen paspoort zou gereisd hebben en dat er tijdens haar vlucht maar één tussenstop was (gehoor verzoekster, p. 9). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster wel degelijk een paspoort had die ze niet wil voorleggen. Immers kan niet aangenomen worden dat verzoekster het Schengengebied zonder visa is binnengekomen. Verzoekster moet dan ook hiervan de nodige bewijzen hebben.

3.9. Dergelijke onaannemelijke, wisselende en onverzoenbare verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

3.10. De uitleg in het verzoekschrift *"dat het bij DVZ wel eens meer voorvalt dat verklaringen op een foutieve wijze worden opgetekend"* kan voorgaande talrijke incoherente verklaringen en vaagheden niet verschonen. De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een zorgvuldige wijze vermeldt. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Urdu en

heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

3.11. In het verzoekschrift wordt nog aangeklaagd *“dat er een tolk aanwezig was die 'Hindi en Urdu machtig is’”,* hoewel ze moslims uit Hyderabad zijn, *“een etnische religieuze en taalkundige minderheidsgroep die 'Hyderabadi Urdu' spreekt, hetgeen een uniek Urdu dialect is”.* Volgens verzoekers is het *“dan ook niet te verwonderen dat tegenstrijdigheden en onduidelijkheden zich hebben voorgedaan als gevolg van vertaalproblemen”.* De Raad benadrukt dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster bij de inschrijving van hun (huidige) asielaanvraag een tolk *“Hindi / Urdu”* vroegen. Verzoekers maakten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar ze werden bijgestaan door een tolk Urdu, geen melding van enige taalproblemen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekers dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (gehoor verzoeker, p. 3; gehoor verzoekster, p. 3) en bevestigde ze beiden tweemaal uitdrukkelijk de tolk Urdu goed te hebben begrepen (gehoor verzoeker, p. 3, 9; gehoor verzoekster, p. 3, 18). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen *“dat tegenstrijdigheden en onduidelijkheden zich hebben voorgedaan als gevolg van vertaalproblemen”*, zonder dan nog enige concrete misverstanden aan te duiden. Verzoekers tonen aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat ze verklaard hebben, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor. De Raad merkt nog op dat verzoekers beiden gestudeerd hebben zodat verwacht kon worden dat ze correct kunnen communiceren met een tolk. Ten slotte werd het CGVS-verhoor tijdens de eerste asielaanvraag ook in het Urdu gehouden en had verzoeker toen geen taalprobleem.

3.12. Waar verzoekers nog ingaan op de situatie in Hyderabad - volgens hen is deze regio *“niet vrij van sektarisch geweld, hetgeen voor een groot deel zijn oorsprong vindt in het verleden n.a.v. de onafhankelijkheid van India, waarbij in Hyderabad enorm veel moslims het slachtoffers zijn geworden van gewapende Hindi's”* en *“leven de verschillende etnische groepen er op gespannen voet samen, en er is niet veel voor nodig om in een conflictsituatie terecht te komen met leden van een andere etnische groep”* -, waarvoor ze citeren uit *“Hyderabad 1948: India's hidden massacre”, Mike Thomson, BBC News* van 24 september 2013 en uit *“India 2016 Crime & Safety Report: Hyderabad - OSAC”* van 31 maart 2016, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.14. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.15. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Het verzoekschrift stelt Hyderabad *“niet vrij (is) van sektarisch geweld, hetgeen voor een groot deel zijn oorsprong vindt in het verleden n.a.v. de onafhankelijkheid van India, waarbij in Hyderabad enorm veel moslims het slachtoffers zijn geworden van gewapende Hindi's”* en dat *“de verschillende etnische groepen er op gespannen voet (samenleven), en er niet veel voor nodig (is) om in een conflictsituatie terecht te komen met leden van een andere etnische groep”*, waarvoor ze citeren uit *“Hyderabad 1948:*

India's hidden massacre', Mike Thomson, BBC News" van 24 september 2013 en uit "*India 2016 Crime & Safety Report: Hyderabad - OSAC*" van 31 maart 2016, waaruit "*de gespannen situatie in Hyderabad die er bestaat tussen de verschillende etnische groepen*" zou blijken, alsook "*dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van oorsprong in India beneden alle peil is, en dat deze situatie vooralsnog zeker niet als stabiel kan worden aanzien*". Nog daargelaten dat verzoekers, niet gebonden zijn aan Hyderabad en zij steeds in een, naar hun normen, rustiger gebied kunnen wonen, tonen verzoekers hiermee niet aan dat er in India een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.16. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

3.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 190 825 en 190 874 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK